

«Να χαίρεστε, να προοδεύετε, να συμπαραστέκεστε ο ένας στον άλλο, να μην έχετε διαφωνίες, να έχετε ειρήνη και ο Θεός που χαρίζει την ειρήνη και την αγάπη να είναι μαζί σας.» (Β' Κορ 13,11)

Ο απόστολος Παύλος περιέβαλε με αγάπη την πρόοδο της χριστιανικής κοινότητας της Κορίνθου. Την επισκέφθηκε και τη στήριξε σε δύσκολες περιστάσεις.

Σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, ωστόσο, μέσα από αυτή την επιστολή πρέπει να υπερασπίσει τον εαυτό του απέναντι στις κατηγορίες άλλων «κηρύκων» που σχολιάζουν το ύφος του Παύλου: δεν αμειβόταν για το αποστολικό του έργο, δεν κήρυττε σύμφωνα με τους κανόνες της ρητορικής, δεν παρουσιαζόταν με συστατικές επιστολές ούτε στηριζόταν στο κύρος και στην εξουσία που κατείχε, αλλά έλεγε παντού ότι αναγνώριζε και έβλεπε τη φανερή του αδυναμία μπροστά στο φως της ζωής του Ιησού. Εντούτοις, κλείνοντας την επιστολή του, ο Παύλος στέλνει στους Κορίνθιους ένα κάλεσμα γεμάτο εμπιστοσύνη και ελπίδα:

«Να χαίρεστε, να προοδεύετε, να συμπαραστέκεστε ο ένας στον άλλο, να μην έχετε διαφωνίες, να έχετε ειρήνη και ο Θεός που χαρίζει την ειρήνη και την αγάπη να είναι μαζί σας.»

Το πρώτο χαρακτηριστικό είναι πως οι παροτρύνσεις του απευθύνονται στο σύνολο της κοινότητας, όπου, σε κάθε περίπτωση, μπορεί κάποιος να γνωρίσει την παρουσία του Θεού. Όλες οι ανθρώπινες αδυναμίες που κάνουν δύσκολη την αμοιβαία κατανόηση, την έντιμη και ειλικρινή επικοινωνία, το σεβασμό των διαφορετικότητων στην εμπειρία και στη σκέψη, μπορούν να θεραπευτούν από την παρουσία του Θεού της ειρήνης.

Ο Παύλος υποδεικνύει μερικές συμπεριφορές συγκεκριμένες, σύμφωνες με τις απαιτήσεις του Ευαγγελίου: να προσπαθήσουμε να κάνουμε πράξη το σχέδιο του Θεού για τον καθένα και για όλους, σαν αδελφοί και αδελφές, να σκορπάμε παντού την παρηγορητική αγάπη που λάβαμε από το Θεό, να φροντίζουμε ο ένας τον άλλο, να μοιραζόμαστε τις πιο βαθιές μας προσδοκίες, να έχουμε εγγύτητα μεταξύ μας, να προσφέρουμε και να δεχόμαστε την ευσπλαχνία και τη συγνώμη, να καλλιεργούμε την εμπιστοσύνη και την ακρόαση.

Είναι επιλογές που συνδέονται με την ελευθερία μας, που απαιτούν συχνά το θάρρος να πηγαίνει κάποιος αντίθετα στο ρεύμα σε σχέση με την συνηθισμένη πρακτική.

Γι' αυτό το λόγο ο απόστολος συνιστά επίσης να ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλο σ' αυτή την πορεία. Αυτό που έχει σημασία για εκείνον είναι να μαρτυρούμε μέσα στη χαρά

την ανεκτίμητη αξία της ενότητας και της ειρήνης, μέσα στην αγάπη και την αλήθεια. Όλα πρέπει να στηρίζονται πάντα στον ακρογωνιαίο λίθο της χωρίς προϋποθέσεις αγάπης του Θεού που συνοδεύει το λαό του.

«Να χαίρεστε, να προοδεύετε, να συμπαραστέκεστε ο ένας στον άλλο, να μην έχετε διαφωνίες, να έχετε ειρήνη και ο Θεός που χαρίζει την ειρήνη και την αγάπη να είναι μαζί σας.»

Για να ζήσουμε αυτό το Λόγο της ζωής, ας κοιτάξουμε επίσης όπως ο Παύλος, το παράδειγμα και τα αισθήματα του Ιησού που ήρθε να μας φέρει τη δική του ειρήνη (1ω 14,27).

Αυτή η ειρήνη «δεν συνίσταται μόνο στην απουσία συγκρούσεων ή πολέμων. Είναι πληρότητα ζωής και χαράς, φέρνει την τέλεια σωτηρία του ανθρώπου, είναι ελευθερία, αδελφοσύνη με την αγάπη ανάμεσα στους λαούς [...]. Και τι έκανε λοιπόν ο Ιησούς για να μας δώσει την «ειρήνη του»; Πλήρωσε ο ίδιος με τη ζωή του. Μπαίνοντας ανάμεσα σε αντίπαλες ομάδες, φορτώθηκε με μίσση και διχασμούς, έριξε τείχη που χώριζαν τους λαούς [...]. (Εφ 2,14-18)

Για να χτίσουμε την ειρήνη, τι χρειάζεται; Μια αγάπη δυνατή, ικανή να αγαπάει χωρίς ανταπόδοση, ικανή να συγχωρεί, να μη βλέπει τον άλλο σαν εχθρό, να αγαπάει την πατρίδα του άλλου σαν τη δική του. Αυτό προϋποθέτει νέα μάτια και καρδιά, για να αγαπάμε κοιτάζοντας καθέναν και καθεμιά σαν εν δυνάμει μέλος αυτής της παγκόσμιας αδελφοσύνης [...]. «Το κακό γεννιέται μέσα στην καρδιά του ανθρώπου» έγραψε ο Ιτζίνο Τζιορντάνι¹ και για να απομακρύνουμε τον κίνδυνο του πολέμου πρέπει να απομακρύνουμε το πνεύμα της επιθετικότητας, της εκμετάλλευσης, της ηγεμονίας απ' όπου προέρχεται και ο πόλεμος: πρέπει να επανεδραιώσουμε μια συνείδηση»².

Το Μπονίτα Παρκ είναι ένα περίχωρο στο Hartswater, μικρή αγροτική πόλη της Νότιας Αφρικής. Όπως και στην υπόλοιπη χώρα, οι επιπτώσεις του Απαρτχάιντ είναι εμφανείς, κυρίως στο χώρο της παιδείας: οι εκπαιδευτικές δεξιότητες των νεαρών μαύρων και των μιγάδων υπολείπονται κατά πολύ εκείνων των άλλων εθνοτικών ομάδων, με επακόλουθο τον κίνδυνο κοινωνικής περιθωριοποίησης.

Το πρόγραμμα «Γέφυρα» έγινε για να υπάρξει μια μεσολάβηση ανάμεσα στις διαφορετικές εθνοτικές ομάδες, για να μειώσει τις αποστάσεις και τις πολιτισμικές διαφορές, με τη δημιουργία ενός επιπλέον σχολικού προγράμματος και ενός κοινοτικού χώρου: ένα μέρος συνάντησης ανάμεσα σε διαφορετικές κουλτούρες, για τα παιδιά και τους νέους.

Η κοινότητα συμμετείχε πολύ: κάποιος πρόσφερε το παλιό του φορτηγό για να φέρει ξύλα για να κατασκευαστούν θρανία και ο διευθυντής του κοντινού δημοτικού σχολείου δώρισε βιβλιοθήκες, τετράδια και βιβλία, ενώ η Ολλανδική Μεταρρυθμιστική Εκκλησία πρόσφερε πενήντα καρέκλες. Καθένας έκανε αυτό που μπορούσε ώστε αυτή η γέφυρα ανάμεσα στις κουλτούρες και τις φυλετικές ομάδες να στερεώνεται όλο και περισσότερο, μέρα με τη μέρα.³

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής

¹ Cf. Igino GIORDANI, L' inutilità della guerra, Roma 2000, p.111

² Chiara LUBICH, Λόγος της ζωής - Ιανουάριος 2004

³ <https://www.unitedworldproject.org/workshop/sudafrica-un-ponte-tra-culture>